Sag 5/86

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
mod
Kongeriget Belgien

»Undladelse af at efterkomme en beslutning om støtte til en producent af polypropylenfibre og garn«

Retsmøderapport 1773

Forslag til afgørelse fra generaladvokat Marco Darmon, fremsat den 26. februar 1987 1776

Domstolens dom af 9. april 1987 1777

Sammendrag af dom

Statsstøtte — kommissionsbeslutning der konstaterer en støttes uforenelighed med Fællesmarkedet — beslutning med pålæg om tilbagebetaling af støtten — medlemsstatens forpligtelse til at efterkomme den inden for de fastsatte frister

(EØF-traktaten, art. 92 og 93)

RETSMØDERAPPORT
i sag 5/86 *

I — Faktiske omstændigheder

1. Den 18. november 1983 meddelte den belgiske regering Kommissionen, at den i marts 1983 havde ydet støtte til den største belgiske tekstil- og gulvtæppekoncern til opførelse af et produktionsanlæg for polyprolylenfibre og -garn. Støtten, som var på 224 mio BFR, blev ydet ved, at staten deltog i kapitalen i det datterselskab, som koncernen havde oprettet til ovennævnte formål.

* Processprog: Nederlandsk

2. Kommissionen traf den 27. juni 1984 i henhold til EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, første afsnit, en beslutning, hvori den konstaterede, at den pågældende støtte var uforenelig med Fællesmarkedet i den i EØF-traktatens artikel 92 forudsatte betydning og følgelig skulle ophæves. Den belgiske regering skulle ligeledes inden to måneder fra beslutningens meddelelse underrette Kommissionen om de foranstaltninger, som Belgien havde truffet for at efterkomme den.

3. Kommissionen meddelte kongeriget Belgien sin beslutning ved skrivelse af 6. august 1984. Beslutningen blev endelig to måneder efter at være blevet meddelt, da kongeriget Belgien ikke anfægtede den inden for denne frist.

4. Ved skrivelse af 18. januar 1985 foreslog den belgiske regering at konvertere den støtte, som den havde ydet, til et lån fordelt over fem eller syv år, som virksomheden skulle tilbagebetale, for så vidt indtjeningen i denne periode muliggjorde det. Den 26. februar 1985 afslog Kommissionen skriftligt forslaget. Ved skrivelse af 3. oktober 1985 meddelte den belgiske regering Kommissionen, at den ikke så nogen løsning i sagen, som kunne opfylde de i beslutningen af 27. juni 1984 stillede krav.

II — Skriftveksling og parternes påstande

1. Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 13. januar 1986 har Kommissionen derfor anlagt denne sag i henhold til EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, afsnit 2.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

2. På grundlag af den referende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Den har dog opfordret den belgiske regering til at give Domstolen oplysning om, hvor langt gennemførelsen af Kommissionens beslutning er fremskredet. Denne opfordring er blevet efterkommet inden for den fastsatte frist.

3. *Kommissionen* har nedlagt følgende påstande:

1) Det statueres, at kongeriget Belgien ikke har gennemført Kommissionens beslutning af 27. juni 1984 om den belgiske regerings støtte til fordel for en producent af polypropylenfibre og -garn, da det ikke inden for den fastsatte frist har truffet foranstaltninger til ophævelse af den pågældende støtte, og at kongeriget Belgien derved ikke har opfyldt en forpligtelse, som påhviler det ifølge traktaten.

2) Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

4. *Kongeriget Belgien* har henvist til, at det har indledt proceduren til gennemførelse af beslutningen.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. *Kommissionen* har begrænset sig til at henvise til, at beslutningen af 27. juni 1984 er blevet forskriftsmæssigt vedtaget, og at den belgiske regering ikke har truffet nogen foranstaltning for at efterkomme den, hverken inden for de fastsatte frister eller indtil datoen for sagens anlæg.

2. *Den belgiske regering* erkender, at den pågældende beslutning, da den ikke er blevet anfægtet, kan anses for endelig.

3. Med hensyn til *gennemførelsen* af beslutningen har *den belgiske regering dels* henvist

til, at den i sin skrivelse af 18. januar 1985 foreslog en løsning for tilbageførslen af statens deltagelse i den pågældende virksomheds kapital, som efter dens opfattelse ville berøve transaktionen dens karakter af støtte, *dels* anført, at det var umuligt at gennemføre beslutningen af to grunde, nemlig at en tilbageførsel af statsstøtten ville være i strid med belgisk rets princip om selskabskapitalens urørlighed, jfr. det andet direktiv af 13. december 1976, og at en sådan tilbageførsel desuden materielt var umulig under de foreliggende omstændigheder, hvis ikke virksomhedens eksistens skulle bringes til ophør.

Den belgiske regering har imidlertid erkendt, at Domstolen har forkastet disse argumenter i dommen af 15. januar 1986 i sag 52/84.

4. I svarskriftet har den anført, at den har indledt forhandlinger med Kommissionen for at finde en løsning på det opståede problem, og i duplikken, registreret på Domstolens Justitskontor den 28. maj 1986, at det nationale selskab til omstrukturering af Belgiens erhvervssektorer har fået til opgave at tage de nødvendige skridt til at opnå et fremskyndet salg samt tilbageførsel af støtten, og at man ufortøvet vil underrette Domstolen og Kommissionen om de opnåede resultater.

Som svar på Domstolens spørgsmål har den belgiske regering den 13. november 1986 oplyst følgende:

»Det nationale selskab til omstrukturering af Belgiens erhvervssektorer, som havde fået til opgave at foretage de nødvendige skridt til at opnå et fremskyndet salg samt tilbageførsel af støtten, er under sine forhandlinger stødt på en række selskabsretlige problemer. Det mener dog, at der vil blive fundet en løsning i løbet af de kommende måneder.«

5. *Kommissionen* har også over for den belgiske regerings indsigelse om, at det var umuligt at gennemføre beslutningen, henvist til dommen af 15. januar 1986 i sag 52/84.

6. Med hensyn til den belgiske regerings udtalelse i svarskriftet om, at der er indledt forhandlinger med Kommissionen med henblik på at finde en løsning på problemet, har Kommissionen præciseret, at den belgiske delegation under et møde den 6. marts 1986 mellem dens og den belgiske regerings repræsentanter hverken nævnede uforudsete eller uforudselige vanskeligheder ved at gennemføre beslutningen eller konsekvenser, som Kommissionen ikke havde forudset, og at disse omstændigheder, jfr. den nævnte dom af 15. januar 1986 (præmis 16), hvis medlemsstaten havde forelagt dem for Kommissionen til bedømmelse, ville have givet anledning til et loyalt samarbejde mellem de to parter med henblik på at overvinde vanskelighederne under fuld overholdelse af traktatens bestemmelser. Ifølge Kommissionen gjorde den belgiske delegation under dette møde ikke gældende, at det var umuligt at gennemføre beslutningen, men fremhævede blot, at indehaveren af aktiemajoriteten i den virksomhed, der havde fået udbetalt støtten, ikke accepterede beslutningen.

G. C. Rodríguez Iglesias
Refererende dommer